

<http://www.aficccat.org/spip.php?article12166>

Recuperar terreny perdut, també en el llenguatge

- Actualitat - Articles opinió -

Date de mise en ligne : dissabte 5 de novembre de 2016

Copyright © CGTCatalunya.cat - Tous droits réservés

Recuperar terreny perdut, també en el llenguatge

Tornar a ser autònoms ideològicament autònoms com a classe. I, aquí, el llenguatge i sobre què s'informa i es parla esdevé clau

Fa pocs dies un important diari publicava el mapa de les principals fortunes de l'Estat espanyol. Ens deia que les 27 fortunes catalanes que apareixen a la llista Forbes 2016 acumulen 32.475 milions d'euros. És a dir, 27 famílies del total de 7,5 milions d'habitants de Catalunya disposen d'un patrimoni declarat 10.000 milions d'euros superior als pressupostos de la Generalitat, excloses les despeses financeres, per aquest any 2016. Un patrimoni molt superior a la suma dels salaris dels i les treballadores dependents de la Generalitat i la despesa sanitària, en educació i en altres serveis socials i les inversions en infraestructures. Molt més que tot això. De fet, aquestes 27 famílies haurien pogut pagar, de la seva butxaca, totes les despeses de la Generalitat de l'any 2015 incloses les financeres, les derivades del pagament d'interessos i retorn del deute. Aquest important diari, en canvi, va passar de llarg d'aquesta realitat per després dir que aquestes fortunes «generen riquesa». Cap esment a una desigualtat vergonyosa, cap referència al seu origen relacionat amb l'espoli dels treballadors/es, tant a Catalunya com a fora del Principat.

Un o dos dies més tard, altres mitjans de comunicació importants exposaven en portada que el Sistema Públic de Pensions perilla i que en cal una reforma imminent. Que el dèficit previst pel 2016 del Fons de Reserva de la Seguretat Social és d'uns 17.000 milions (casualment la meitat del patrimoni de les 27 famílies catalanes de la llista Forbes). Tots aquests mitjans situaven la culpa del problema en el fet que, resulta, que els humans intentem no morir-nos aviat i que progressivament vivim més. Aquest envelliment de la població, que caldria analitzar si és real, suposaria el principal problema per a la continuació d'un Sistema Públic de Pensions que, de fet, ja ara ens garanteix unes de les pensions més baixes de la UE-15. En canvi, aquests mateixos mitjans no s'han aturat a pensar que la caiguda dels salaris ha fet baixar les cotitzacions a la Seguretat Social. Ni tampoc ens han dit que les bonificacions que els darrers governs han introduït a les «quotes patronals» de força supòsits de contractació en les successives reformes laborals reverteixen també en aquesta caiguda de la recaptació i, per tant, en el desajust entre ingressos i despeses. Com tampoc ens han argumentat perquè el Sistema Públic de Pensions no pot ser deficitari quan, per exemple, institucions centrals de l'Estat, com la Casa Reial, han comportat l'any 2015 una despesa de diner públic de pràcticament 7.600 milions d'euros.

En tots dos casos els grans mitjans de comunicació prenen partit en la construcció del relat que explica el funcionament del món. Ens venen a dir: els rics (o els empresaris) creen riquesa i viure més anys és un problema. De manera similar, massa vegades hem sentit que cal garantir la competitivitat de les «nostres empreses» per tal de facilitar la creació d'ocupació i la millora de les condicions de vida de la classe treballadora. Cap esment a la limitació o, millor, a l'eradicació del benefici capitalista que prové de l'explotació del treball. Ho hem sentit i ho hem vist escrit, no només en diaris, sinó també en acords interconfederales, en la pau social rubricada tantes vegades entre organitzacions empresarials i alguns sindicats. Fa massa anys que patim la degradació de condicions de vida dels i les treballadores, tant en els seus com en la precarització de la feina en si mateixa: distribució irregular de la jornada, inestabilitat contractual, dobles escales salarials, major facilitat pels acomiadaments, etc. De manera paral·lela, fa massa anys que veiem com en el debat públic i en molts dels acords signats amb la patronal s'accepten els esquemes d'anàlisi i d'explicació de la realitat. Tant és així que, per exemple, alguns sindicats han acceptat a entrar en la promoció de fons de pensions privats, com per exemple, en els treballadors públics de Catalunya. Fons de pensió en els que, d'altra banda, hi participen directament.

Possiblement els pròxims mesos ens haurem de rearmar d'arguments per fer front a un seguit de situacions que no per anunciades deixaran de ser lesives als nostres interessos de classe. La Comissió Europea ja ha exigint a l'Estat espanyol futures retallades en la despesa pública. També estem sentint com cal afrontar urgents reformes en el mercat laboral, remors que de sobte, un cop concretada la investidura de Rajoy, s'han tornat més fortes i nítides. I,

Recuperar terreny perdut, també en el llenguatge

---

de fet, ja comencem a patir una espècie de guerra psicològica sobre la viabilitat del Sistema Públic de Pensions. Per a poder-nos posicionar en aquests propers escenaris, ens calen moltes eines. Una serà compartir les anàlisis de les diferents situacions i, de la manera més horitzontal i participativa de què siguem capaces, sindicats i moviments socials prendre decisions de com aturar i revertir aquestes agressions. Una altra és reconstruir una manera d'explicar i entendre el món coherent amb els nostres interessos de classe. Tornar a ser ideològicament autònoms com a classe. I, aquí, el llenguatge i sobre què s'informa i es parla esdevé clau. Cal que recuperem terreny, també en el relat. Ens hi va poder resistir i, a mitjà o llarg termini, reverteixi aquestes noves agressions.

* Ermengol Gassiot és Secretari General de CGT Catalunya. Article publicat al Diari del Treball
<http://diaritreball.cat/recuperar-terreny-perdut-tambe-en-el-llenguatge/>